

»Aha, aha, to je pa kaj družega! Hm, hm, ta pokvarjeni svet!«

Oni na tleh pa se ni genil. Tedaj ga je starec obrnil, da bi videl obraz. »Ježeš — Marija — Rejčev Anton! In nobenega življenja ni več v njem!« —

Kolikor so ga mogle nositi stare noge, je hitel do soseda; tam je sklical ljudi, in kmalu je bila gneča okoli mrtveca. Ugibali in ugibali so, kako se je ponesrečil, a sodba je bila kmalu sklenjena.

»Kaj pa je iskal okoli deklet? Prav se mu godi! In še oženjen je bil ta ničvredni človek!«

Komisija, katera je popoldan dospela v vas, je »konstatovala«, da si je bi Anton zlomil tilnik.

Tretji dan so ga pokopali.

* * *

Katrico je grozna smrt tako presunila, da ni mogla več ostati v očetovi hiši. Tudi Matevžetovega Franceta ni mogla več trpeti. Odšla je v Trst in tam stopila v službo. Pravijo, da se je tam poročila z nekim železniškim čuvajem. —

Rejčevina je prišla v last tujim ljudem. Marjeta ni Bog ve kako žalovala za Antonom. Predno je minilo leto, se je poročila s Tinetom, ki je bil nekdanj za hlapca pri njenem očetu ter se je bil po smrti njenega moža kmalu od nekod priklatil.

Toda govore, da tudi ta zakon ni srečen!

Posvečenje.

Ko vze človeku raj prvotni
Bog milodarni in dobrotni,
Dal njemu v kletu odškodnino
Blestečo zlato je kovino.
In ne spozna te kletve svet,
Za zlate zvonke strastno vnet,
Čeprav izvor so vseh nezgod,
Sovražnih besov bujni plod
In seme, koje skrb in strast
Rodi v pogibelj in propast! —
Ne klanjam bogu se sveta;
Kaj mar mi srebra in zlata
In če mi niso naklonile

Zakladov rojenice bile;
Saj v srcu hranim jaz zaklad,
Ki vreden več je tisočkrat,
Kot svetli biseri blesteči
In zlat mamljivo vam zveneči. —
Zaklad moj — pesmi srebročiste,
Glasovi duše moje vi ste! — —
In duše moje ti uzor,
Bogastva mojega izvor,
Jaz v venec hočem pesmi zbrati,
Ti v dar nevestni dijačem.
Ne boš pa ti kot v talmi-zlati
V nakitu zdela se le-tem? —

Ž. L. Mozirski.

